Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

25. juni 2020*

»Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik – restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Ukraine – indefrysning af midler – liste over personer, enheder og organer, som er omfattet af indefrysningen af midler og økonomiske ressourcer – opretholdelse af sagsøgerens navn på listen – Rådets forpligtelse til at kontrollere, at afgørelsen fra et tredjelands myndighed er blevet truffet under iagttagelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse«

I sag T-295/19,

Oleksandr Viktorovych Klymenko, Moskva (Rusland), ved advokat M. Phelippeau,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved A. Vitro og P. Mahnič, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående et søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Rådets afgørelse (FUSP) 2019/354 af 4. marts 2019 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2019, L 64, s. 7) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2019/352 af 4. marts 2019 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2019, L 64, s. 1), for så vidt som sagsøgerens navn er blevet opretholdt på listen over personer, enheder og organer, der er omfattet af disse restriktive foranstaltninger,

har

RETTEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, D. Spielmann, og dommerne O. Spineanu-Matei og R. Mastroianni (refererende dommer),

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Sagens baggrund

1 Den foreliggende sag er blevet anlagt i forbindelse med en række tvister om de restriktive foranstaltninger, der er blevet vedtaget over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine som følge af undertrykkelsen af demonstrationerne på Uafhængighedspladsen i Kiev (Ukraine) i februar 2014.

2 Sagsøgeren, Oleksandr Viktorovych Klymenko, har været finansminister i Ukraine.

3 Den 5. marts 2014 vedtog Rådet for Den Europæiske Union afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2014, L 66, s. 26). Rådet vedtog samme dag forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2014, L 66, s. 1).

4 Følgende fremgår af første og anden betragtning til afgørelse 2014/119:

»(1) Den 20. februar 2014 fordømte Rådet på det kraftigste enhver brug af vold i Ukraine. Det opfordrede til at bringe volden i Ukraine til ophør med det samme og til fuldt ud at overholde menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder. Det opfordrede den ukrainske regering til at udvise størst mulig tilbageholdenhed og oppositionslederne til at tage afstand fra dem, der tyr til radikale handlinger, herunder vold.

(2) Den 3. marts 2014 vedtog Rådet at målrette restriktive foranstaltninger mod indefrysning og inddrivelse af aktiver tilhørende personer, der er identificeret som ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af ukrainske statsmidler, og personer, der er ansvarlige for menneskerettighedskrænkelser, med henblik på at konsolidere og styrke retsstatsprincippet og respekt for menneskerettighederne i Ukraine.«

5 Artikel 1, stk. 1 og 2, i afgørelse 2014/119 bestemmer følgende:

»1. Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af de personer, der er identificeret som ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af ukrainske statsmidler, og personer, der er ansvarlige for menneskerettighedskrænkelser i Ukraine, og fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer med tilknytning til dem, der er opført på listen i bilaget, indefryses.

2. Ingen pengemidler eller økonomiske ressourcer må hverken direkte eller indirekte stilles til rådighed for eller være til fordel for fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, der er opført på listen i bilaget.«

6 Reglerne for denne indefrysning af midler er fastsat i artikel 1, stk. 3-6, i afgørelse 2014/119.

7 I overensstemmelse med afgørelse 2014/119 kræver forordning nr. 208/2014 vedtagelse af de omhandlede restriktive foranstaltninger og fastlægger fremgangsmåden for denne indefrysning på en måde, som i det væsentlige er identisk med den, der er fastsat i den nævnte afgørelse.

8 Navnene på de personer, der er omfattet af afgørelse 2014/119 og forordning nr. 208/2014, fremgår af en liste, som findes i bilaget til den nævnte afgørelse og i bilag I til den nævnte forordning (herefter »listen«) sammen med navnlig begrundelsen for deres opførelse. Sagsøgerens navn var oprindeligt ikke opført på listen.

9 Afgørelse 2014/119 og forordning nr. 208/2014 blev ændret ved Rådets gennemførelsesafgørelse 2014/216/FUSP af 14. april 2014 om gennemførelse af afgørelse 2014/119 (EUT 2014, L 111, s. 91) og ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 381/2014 af 14. april 2014 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 (EUT 2014, L 111, s. 33) (herefter samlet »retsakterne af april 2014«).

10 Ved retsakterne af april 2014 blev sagsøgerens navn føjet til listen med identifikationsoplysningen »tidligere finansminister« og følgende begrundelse:

»Person, der er genstand for efterforskning i Ukraine for deltagelse i forbrydelser i forbindelse med underslæb med ukrainske statslige midler og ulovlig udførsel fra Ukraine heraf.«

11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. juni 2014 anlagde sagsøgeren sag, registreret under sagsnummer T-494/14, med påstand om navnlig annullation af retsakterne af april 2014, for så vidt som de vedrørte ham.

12 Den 29. januar 2015 vedtog Rådet afgørelse (FUSP) 2015/143 om ændring af afgørelse 2014/119 (EUT 2015, L 24, s. 16) og forordning (EU) 2015/138 om ændring af forordning nr. 208/2014 (EUT 2015, L 24, s. 1).

13 Ved afgørelse 2015/143 blev kriterierne for opførelse af de personer, der var omfattet af indefrysningen af midler, præciseret med virkning fra den 31. januar 2015. Særligt er artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2014/119 blevet erstattet med følgende tekst:

»1. Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af personer, der er identificeret som ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af ukrainske statsmidler, og personer, der er ansvarlige for menneskerettighedskrænkelser i Ukraine, og fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer med tilknytning til dem, der er opført på listen i bilaget, indefryses.

Personer, der er identificeret som ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af ukrainske statsmidler, omfatter med henblik på denne afgørelse personer, der er genstand for de ukrainske myndigheders undersøgelse:

a) for uretmæssig tilegnelse af ukrainske offentlige midler eller aktiver, eller for medvirken hertil, eller

b) for som indehaver af offentligt hverv at misbruge offentligt embede med henblik på at skaffe sig selv eller en tredjemand en uberettiget fordel og derved forårsage tab for ukrainske offentlige midler eller aktiver eller for medvirken hertil.«

14 Ved forordning 2015/138 blev forordning nr. 208/2014 ændret i overensstemmelse med afgørelse 2015/143.

15 Den 5. marts 2015 vedtog Rådet afgørelse (FUSP) 2015/364 om ændring af afgørelse 2014/119 (EUT 2015, L 62, s. 25) og gennemførelsesforordning (EU) 2015/357 om gennemførelse af forordning nr. 208/2014 (EUT 2015, L 62, s. 1) (herefter samlet »retsakterne af marts 2015«). Afgørelse 2015/364 erstattede for det første artikel 5 i afgørelse 2014/119, idet anvendelsen af de restriktive foranstaltninger for så vidt angår sagsøgeren blev forlænget frem til den 6. marts 2016, og ændrede for det andet bilaget til sidstnævnte afgørelse. Ved gennemførelsesforordning 2015/357 blev bilag I til forordning nr. 208/2014 ændret som følge heraf.

16 Ved retsakterne af marts 2015 blev sagsøgerens navn opretholdt på listen med identifikationsoplysningen »tidligere finansminister« og med følgende nye begrundelse:

»Person, som de ukrainske myndigheder har gjort til genstand for en straffesag for uretmæssig tilegnelse af offentlige midler eller aktiver og for som indehaver af offentligt hverv at misbruge offentligt embede med henblik på at skaffe sig selv eller en tredjemand en uberettiget fordel og derved forårsage tab for ukrainske offentlige midler eller aktiver.«

17 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. maj 2015 anlagde sagsøgeren sag, registreret under sagsnummer T-245/15, med påstand om navnlig annullation af retsakterne af marts 2015, for så vidt som de vedrørte ham.

18 Den 4. marts 2016 vedtog Rådet afgørelse (FUSP) 2016/318 om ændring af afgørelse 2014/119 (EUT 2016, L 60, s. 76) og gennemførelsesforordning (EU) 2016/311 om gennemførelse af forordning nr. 208/2014 (EUT 2016, L 60, s. 1) (herefter samlet »retsakterne af marts 2016«).

19 Ved retsakterne af marts 2016 blev anvendelsen af de restriktive foranstaltninger forlænget frem til den 6. marts 2017 navnlig for så vidt angår sagsøgeren, uden at begrundelsen for udpegelsen af sagsøgeren blev ændret i forhold til begrundelsen i retsakterne af marts 2015.

20 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 28. april 2016 tilpassede sagsøgeren stævningen vedrørende sag T-245/15 i henhold til artikel 86 i Rettens procesreglement med henblik på også at nedlægge påstand om annullation af retsakterne af marts 2016, for så vidt som de vedrørte ham.

21 Ved kendelse af 10. juni 2016, Klymenko mod Rådet (T-494/14, EU:T:2016:360), afsagt på grundlag af procesreglementets artikel 132, gav Retten medhold i det i præmis 11 ovenfor nævnte søgsmål, idet den fastslog, at sagen åbenbart skulle tages til følge, og at retsakterne af april 2014 skulle annulleres, for så vidt som de vedrørte sagsøgeren.

22 Den 3. marts 2017 vedtog Rådet afgørelse (FUSP) 2017/381 om ændring af afgørelse 2014/119 (EUT 2017, L 58, s. 34) og gennemførelsesforordning (EU) 2017/374 om gennemførelse af forordning nr. 208/2014 (EUT 2017, L 58, s. 1) (herefter samlet »retsakterne af marts 2017«).

23 Ved retsakterne af marts 2017 blev anvendelsen af de restriktive foranstaltninger forlænget frem til den 6. marts 2018, uden at begrundelsen for udpegelsen af sagsøgeren blev ændret i forhold til begrundelsen i retsakterne af marts 2015.

24 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 27. marts 2017 tilpassede sagsøgeren på ny stævningen vedrørende sag T-245/15 med henblik på også at nedlægge påstand om annullation af retsakterne af marts 2017, for så vidt som de vedrørte ham.

25 Ved dom af 8. november 2017, Klymenko mod Rådet (T-245/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:792), frifandt Retten Rådet i samtlige de af sagsøgeren nedlagte påstande, der er nævnt i præmis 17, 20 og 24 ovenfor.

26 Den 5. januar 2018 iværksatte sagsøgeren appel for Domstolen, der blev registreret under sagsnummer C-11/18 P, til prøvelse af dom af 8. november 2017, Klymenko mod Rådet (T-245/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:792).

27 Den 5. marts 2018 vedtog Rådet afgørelse (FUSP) 2018/333 om ændring af afgørelse 2014/119 (EUT 2018, L 63, s. 48) og gennemførelsesforordning (EU) 2018/326 om gennemførelse af forordning nr. 208/2014 (EUT 2018, L 63, s. 5) (herefter samlet »retsakterne af marts 2018«).

28 Ved retsakterne af marts 2018 blev anvendelsen af de restriktive foranstaltninger forlænget frem til den 6. marts 2019, uden at begrundelsen for udpegelsen af sagsøgeren blev ændret i forhold til begrundelsen i retsakterne af marts 2015.

29 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. april 2018 anlagde sagsøgeren sag, registreret under sagsnummer T-274/18, med påstand bl.a. om annullation af retsakterne af marts 2018, for så vidt som de vedrørte ham.

30 I perioden fra december 2018 til februar 2019 udvekslede Rådet og sagsøgeren flere skrivelser vedrørende muligheden for at forlænge de omhandlede restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren. Rådet tilsendte navnlig sagsøgeren flere skrivelser fra den offentlige anklagemyndighed i Ukraine (herefter »den offentlige anklagemyndighed«) vedrørende den straffesag, som var rejst mod ham, og som udgjorde grundlaget for den påtænkte forlængelse.

31 Den 4. marts 2019 vedtog Rådet afgørelse (FUSP) 2019/354 om ændring af afgørelse 2014/119 (EUT 2019, L 64, s. 7) og gennemførelsesforordning (EU) 2019/352 om gennemførelse af forordning nr. 208/2014 (EUT 2019, L 64, s. 1) (herefter samlet »de anfægtede retsakter«).

32 Ved de anfægtede retsakter blev anvendelsen af de omhandlede restriktive foranstaltninger forlænget frem til den 6. marts 2020, og sagsøgerens navn blev opretholdt på listen med samme begrundelse som anført ovenfor i præmis 16 med en præcisering med følgende ordlyd:

»Oplysningerne i Rådets sagsakter viser, at retten til et forsvar og retten til en effektiv retsbeskyttelse for Oleksandr Viktorovych Klymenko blev overholdt i de straffesager, som Rådet har lagt til grund. Dette fremgår navnlig af undersøgelsesdommerens afgørelse af 5. oktober 2018, der giver tilladelse til en særundersøgelse in absentia.«

33 Ved skrivelse af 5. marts 2019 oplyste Rådet sagsøgeren om, at de restriktive foranstaltninger over for ham ville blive opretholdt. Rådet besvarede de bemærkninger, som sagsøgeren havde fremsat i tidligere korrespondance af 19. december 2018, af 21. januar og af 4. februar 2019, og tilstillede ham de anfægtede retsakter. Rådet meddelte ham desuden en frist til at fremsætte bemærkninger forud for beslutningstagningen vedrørende en eventuel opretholdelse af hans navn på listen.

Faktiske omstændigheder efter anlæggelsen af nærværende søgsmål

34 Ved dom af 11. juli 2019, Klymenko mod Rådet (T-274/18, EU:T:2019:509), annullerede Retten retsakterne af marts 2018, for så vidt som de vedrørte sagsøgeren.

35 Ved dom af 26. september 2019, Klymenko mod Rådet (C-11/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:786), ophævede Domstolen for det første dom af 8. november 2017, Klymenko mod Rådet (T-245/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:792) (jf. præmis 25 ovenfor), og annullerede for det andet retsakterne af marts 2015, marts 2016 og marts 2017, for så vidt som disse vedrørte sagsøgeren.

Retsforhandlinger og parternes påstande

36 Sagsøgeren har ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 3. maj 2019 anlagt nærværende sag.

37 Rådet har indgivet svarskrift den 29. juli 2019.

38 Retsforhandlingernes skriftlige del blev afsluttet den 20. september 2019, idet sagsøgeren ikke har indgivet replik inden for den fastsatte frist.

39 Som følge af en ændring af sammensætningen af Rettens afdelinger i henhold til procesreglementets artikel 27, stk. 5, er sagen blevet henvist til Femte Afdeling, som en ny refererende dommer er blevet tilknyttet.

40 Den 20. november 2019 har Retten opfordret parterne til som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse som fastsat i procesreglementets artikel 89 at fremsætte deres bemærkninger til, hvilke konsekvenser der skal drages i nærværende sag af henholdsvis dom af 11. juli 2019, Klymenko mod Rådet (T-274/18, EU:T:2019:509), og af 26. september 2019, Klymenko mod Rådet (C-11/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:786). Parterne har efterkommet denne anmodning inden for den fastsatte frist.

41 I henhold til procesreglementets artikel 106, stk. 3, kan Retten, når ingen af parterne har anmodet om afholdelse af et retsmøde inden for fristen på tre uger efter, at det er forkyndt for parterne, at retsforhandlingernes skriftlige del er afsluttet, beslutte at træffe afgørelse i sagen, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del. I den foreliggende sag finder Retten, at sagen er tilstrækkelig oplyst af processkrifterne, og har besluttet at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del, da der ikke er indgivet en sådan anmodning.

42 Sagsøgeren har i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

– De anfægtede retsakter annulleres, for så vidt som de angår sagsøgeren.

– Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

43 Rådet har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

– Subsidiært, såfremt de anfægtede retsakter annulleres, for så vidt som de angår sagsøgeren, træffes der bestemmelse om, at virkningerne af afgørelse 2019/354 opretholdes, indtil den delvise annullation af gennemførelsesforordning 2019/352 får virkning.

Retlige bemærkninger

44 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender, hvoraf det første vedrører tilsidesættelse af begrundelsespligten, det andet tilsidesættelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, det tredje manglende retsgrundlag, det fjerde et urigtigt skøn og det femte tilsidesættelse af ejendomsretten.

45 Indledningsvis undersøges det andet og det fjerde anbringende samlet, idet de navnlig tilsigter at foreholde Rådet ikke at have efterprøvet de ukrainske myndigheders overholdelse af sagsøgerens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, hvilket således medførte et urigtigt skøn, som blev begået ved vedtagelsen af de anfægtede retsakter.

46 Inden for rammerne af disse anbringender har sagsøgeren med støtte i dom af 19. december 2018, Azarov mod Rådet (C-530/17 P, EU:C:2018:1031), navnlig gjort gældende, at Rådet undlod at efterprøve, om den offentlige anklagemyndigheds afgørelse, som Rådet havde støttet sig på for at opretholde de restriktive foranstaltninger over for ham, var blevet truffet under iagttagelse af hans ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.

47 I denne forbindelse har sagsøgeren foreholdt Rådet, at det foretog en utilstrækkelig efterprøvelse, og at det vilkårligt havde forkastet hans bemærkninger til de forskellige dokumenter, som den offentlige anklagemyndighed havde fremsendt.

48 Sagsøgeren har nærmere bestemt gjort gældende, at den afgørelse, som blev truffet af undersøgelsesdommeren ved byretten i Petchersk i Kiev den 5. oktober 2018 (herefter »undersøgelsesdommerens afgørelse af 5. oktober 2018«), om tilladelse til indledning af en særlig undersøgelse in absentia i forhold til ham, i modsætning til, hvad Rådet anførte, ikke blev truffet under overholdelse af den ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, som disse navnlig er fastlagt ved artikel 6 og 13 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet den 4. november 1950 i Rom (herefter »EMRK«) og ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«). For det første kunne denne afgørelse nemlig ikke appelleres, og for det andet var den blevet truffet i strid med de krav, der er fastsat i den ukrainske strafferetsplejelov (herefter »strafferetsplejeloven«). Sagsøgeren har fremhævet, at selv om han oplyste Rådet herom, foretog sidstnævnte ingen grundig undersøgelse i denne henseende.

49 Det er endvidere sagsøgerens opfattelse, at varigheden af den angivelige strafforfølgelse af ham i Ukraine ikke var rimelig som omhandlet i EMRK's artikel 6, stk. 1, og at det selv efter undersøgelsesdommerens afgørelse af 5. oktober 2018 står klart, at de ukrainske myndigheders eneste formål er at begrunde opretholdelsen af de omhandlede restriktive foranstaltninger.

50 Efter indledningen af forundersøgelsen forsinkede myndighederne med ansvar herfor i fraværet af beviser nemlig blot denne og traf ingen afgørelse om at indbringe sagen for en domstol eller om at afslutte sagen, hvorved de tilsidesatte strafferetsplejeloven.

51 Rådet har navnlig gjort gældende, at det, som det fremgår af dets skrivelse af 5. marts 2019, tog hensyn til sagsøgerens bemærkninger, efterprøvede grundlaget herfor og, henset til oplysningerne fra den offentlige anklagemyndighed, fandt, at det havde tilstrækkeligt grundlag for at opretholde sagsøgerens navn på listen. Det er Rådets opfattelse, at det som led i udvekslingerne med sagsøgeren har efterprøvet dennes argumenter ved at stille præcise spørgsmål til og opnå afklarende svar fra den offentlige anklagemyndighed. Sagsøgeren har endvidere udøvet sin ret til at være repræsenteret ved en advokat i Ukraine i de sager, der vedrørte ham, og han har hensigtsmæssigt udøvet sine rettigheder, selv om han ikke altid har fået medhold i sagerne.

52 Det fremgår i øvrigt ikke af den korrespondance, som sagsøgeren har tilsendt Rådet, at han har benyttet de klage- eller anfægtelsesmuligheder, som han rådede over i henhold til strafferetsplejeloven i forhold til visse processuelle situationer, såsom udsættelse af undersøgelser eller den omstændighed, at efterforskningen ikke er blevet afsluttet inden for den fastsatte frist.

53 Rådet har endvidere anført, at der er truffet flere retsafgørelser i forhold til sagsøgeren. Det drejer sig om den afgørelse om at tilbageholde ham med henblik på fremstilling for en domstol, der blev truffet af undersøgelsesdommeren ved byretten i Petchersk i Kiev, om tilladelsen af 1. marts 2017 til at føre efterforskningen vedrørende proceduren med referencenummer 42017000000000113 (herefter »procedure 113«) og afgørelsen om indledning af en særlig undersøgelse in absentia som led i proceduren med referencenummer 42014000000000521 (herefter »procedure 521«). Det fremgår i øvrigt af andre oplysninger, som f.eks. meddelelsen af 21. april 2017 til sagsøgerens advokater om afslutningen af den retslige efterforskning, hvorved de fik aktindsigt, at sagsøgerens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse blev overholdt i de sager, der vedrørte ham.

54 Sagsøgerens advokater var således blevet oplyst om de igangværende procedurer, men benyttede den omstændighed, at han ikke var i Ukraine, til at påberåbe sig procedurefejl og til at undgå, at han mødte for domstolene.

55 Endelig har Rådet anført, at det har kunnet konstatere, at der under gennemførelsen af de strafferetlige sager var blevet vedtaget et vist antal afgørelser under overholdelse af sagsøgerens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.

56 Hvad angår sagsøgerens argumenter om undersøgelsernes usædvanligt lange varighed og den manglende tiltale mod ham har Rådet anført, at det anmodede om og fik afklaringer heraf fra de ukrainske myndigheder, og at efterforskningen vedrørende procedure 113 og procedure 521 blev afsluttet i henholdsvis 2017 og 2018, hvilket vidner om en udvikling i sagsbehandlingen.

57 Rådet har endvidere gjort gældende, at det i modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, støttede sig på et tilstrækkeligt solidt faktuelt grundlag, idet det har fremlagt oplysninger, der beviser dels eksistensen af strafferetlige sager i forhold til sagsøgeren vedrørende uretmæssig tilegnelse af ukrainske statsmidler, dels overholdelsen af retten til forsvar og af retten til en retfærdig rettergang.

58 I sit svar på det spørgsmål, der er omhandlet af præmis 40 ovenfor, har Rådet endelig gjort gældende, at det fremgår af alle udvekslingerne med sagsøgeren, at denne institution med den offentlige anklagemyndighed har efterprøvet de argumenter, der var fremført i sagsøgerens skrivelser, idet den har stillet præcise spørgsmål og opnået yderligere afklaringer.

59 Det fremgår af fast retspraksis, at Unionens retsinstanser i forbindelse med prøvelsen af restriktive foranstaltninger skal sikre en, principielt fuldstændig, legalitetsprøvelse af alle EU-retsakter under hensyn til de grundlæggende rettigheder, der udgør en integrerende del af Unionens retsorden, som bl.a. omfatter retten til en effektiv domstolsbeskyttelse og retten til forsvar som fastsat i chartrets artikel 47 og 48 (jf. dom af 11.7.2019, Klymenko mod Rådet, T-274/18, EU:T:2019:509, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis; jf. ligeledes i denne retning dom af 26.9.2019, Klymenko mod Rådet, C-11/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:786, præmis 21 og 22 og den deri nævnte retspraksis).

60 Den effektive domstolsprøvelse, der er sikret ved chartrets artikel 47, indebærer, at Unionens retsinstanser i forbindelse med prøvelsen af, om begrundelsen for afgørelsen om at opføre eller opretholde en persons navn på listen over de af restriktive foranstaltninger omfattede personer er lovlig, skal sikre sig, at denne afgørelse, hvis rækkevidde er individuel for denne person, er baseret på et tilstrækkeligt solidt faktuelt grundlag. Dette indebærer en efterprøvelse af de faktiske omstændigheder, der indgår i begrundelsen for den nævnte afgørelse, således at domstolsprøvelsen ikke skal begrænses til en vurdering af, om den anførte begrundelse er sandsynlig i abstrakt forstand, men skal indebære en stillingtagen til, om der er belæg for disse grunde, eller i det mindste én af dem, som i sig selv anses for at kunne begrunde de nævnte retsakter (jf. dom af 11.7.2019, Klymenko mod Rådet, T-274/18, EU:T:2019:509, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

61 Vedtagelsen og opretholdelsen af restriktive foranstaltninger som dem, der er fastsat i afgørelse 2014/119 og forordning nr. 208/2014, med senere ændringer, og som er blevet truffet over for en person, der er identificeret som ansvarlig for uretmæssig tilegnelse af midler, der tilhører et tredjeland, er i det væsentlige støttet på en afgørelse fra en myndighed i dette land, der i denne henseende har kompetence til at indlede og gennemføre en strafferetlig efterforskning mod denne person vedrørende en lovovertrædelse bestående i uretmæssig tilegnelse af statsmidler (jf. dom af 11.7.2019, Klymenko mod Rådet, T-274/18, EU:T:2019:509, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

62 Selv om Rådet på grundlag af et opførelseskriterium som det, der er nævnt i præmis 13 ovenfor, således har mulighed for at støtte vedtagelsen af restriktive foranstaltninger på en afgørelse fra et tredjeland, indebærer den på denne institution påhvilende forpligtelse til at overholde retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse en forpligtelse til at sikre sig, at de myndigheder i tredjelandet, som har vedtaget den nævnte afgørelse, har iagttaget disse rettigheder (jf. dom af 11.7.2019, Klymenko mod Rådet, T-274/18, EU:T:2019:509, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

63 Kravet om, at Rådet skal kontrollere, at de afgørelser fra tredjelande, hvorpå det agter at støtte sig, er blevet truffet under overholdelse af de nævnte rettigheder, har til formål at sikre, at vedtagelsen eller opretholdelsen af foranstaltninger om indefrysning af midler kun sker på et tilstrækkeligt solidt faktuelt grundlag, og således at beskytte de berørte personer eller enheder. Rådet kan således først lægge til grund, at vedtagelsen eller opretholdelsen af sådanne foranstaltninger er baseret på et tilstrækkeligt solidt faktuelt grundlag, når den selv har kontrolleret, at retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse er blevet overholdt under vedtagelsen af det pågældende tredjelands afgørelse, hvorpå det agter at støtte sig (jf. dom af 11.7.2019, Klymenko mod Rådet, T-274/18, EU:T:2019:509, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).

64 Selv om det i øvrigt er korrekt, at den omstændighed, at tredjelandet henhører under de stater, der har tiltrådt EMRK, indebærer en kontrol fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (herefter »Menneskerettighedsdomstolen«) af de ved EMRK garanterede grundlæggende rettigheder, der i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, TEU udgør generelle principper i EU-retten, kan en sådan omstændighed imidlertid ikke overflødiggøre det kontrolkrav, der er nævnt i præmis 63 ovenfor (jf. dom af 11.7.2019, Klymenko mod Rådet, T-274/18, EU:T:2019:509, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

65 Ifølge retspraksis er Rådet i begrundelsen for at vedtage eller opretholde restriktive foranstaltninger over for en person eller en enhed i det mindste forpligtet til i hvert fald kortfattet at redegøre for grundene til, at det er af den opfattelse, at den afgørelse fra et tredjeland, som det agter at støtte sig på, er blevet truffet under overholdelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse. For at opfylde sin begrundelsespligt påhviler det således Rådet i den afgørelse, hvorved der pålægges restriktive foranstaltninger, at angive, at det har kontrolleret, at den afgørelse fra tredjelandet, hvorpå det har støttet disse foranstaltninger, er blevet vedtaget under overholdelse af disse rettigheder (jf. dom af 11.7.2019, Klymenko mod Rådet, T-274/18, EU:T:2019:509, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

66 I sidste ende skal Rådet, når det støtter vedtagelsen eller opretholdelsen af restriktive foranstaltninger såsom de i den foreliggende sag omhandlede på et tredjelands afgørelse om at indlede og gennemføre en straffesag for uretmæssig tilegnelse af offentlige midler eller aktiver fra den berørte persons side, dels sikre sig, at dette tredjelands myndigheder på tidspunktet for vedtagelsen af den nævnte afgørelse har iagttaget retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse for den person, der er genstand for den pågældende straffesag, dels i den afgørelse, hvorved der pålægges restriktive foranstaltninger, angive grundene til, at det er af den opfattelse, at den nævnte afgørelse fra tredjelandet er blevet vedtaget under iagttagelse af disse rettigheder (dom af 11.7.2019, Klymenko mod Rådet, T-274/18, EU:T:2019:509, præmis 47).

67 Det er i lyset af disse i retspraksis fastsatte principper, at det skal afgøres, om Rådet har overholdt disse forpligtelser.

68 Det skal indledningsvis bemærkes, at selv om det er korrekt, at Rådet i de anfægtede retsakter (jf. præmis 32 ovenfor) nævnte årsagerne til, at det havde fundet, at de ukrainske myndigheders beslutning om at iværksætte og føre en straffesag for uretmæssig tilegnelse af statsmidler i forhold til sagsøgeren var blevet vedtaget under overholdelse af retten til forsvar og af retten til effektiv domstolsbeskyttelse, skal det ikke desto mindre efterprøves, om Rådet med føje fandt, at disse myndigheder som led i de procedurer, som de anfægtede retsakter støttes på, havde overholdt sagsøgerens rettigheder.

69 Den kontrol med overholdelsen af begrundelsespligten, der henhører under kontrollen med de anfægtede retsakters materielle lovlighed og i det foreliggende tilfælde består i at efterprøve, om de af Rådet fremlagte oplysninger i de anfægtede retsakter er godtgjort, og om de kan godtgøre efterprøvelsen af de ukrainske myndigheders overholdelse af disse rettigheder, skal adskilles fra

spørgsmålet om begrundelsen, som vedrører en væsentlig formforskrift (jf. i denne retning dom af 15.11.2012, Rådet mod Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 60 og 61) og blot er den logiske følge af Rådets forpligtelse til på forhånd at sikre overholdelsen af disse rettigheder.

70 Sagsøgeren har været genstand for nye restriktive foranstaltninger, der er blevet vedtaget ved de anfægtede retsakter på grundlag af det opførelseskriterium, der er fastsat i artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2014/119, som præciseret ved afgørelse 2015/143, og i artikel 3 i forordning nr. 208/2014, som præciseret i forordning 2015/138 (jf. præmis 13 og 14 ovenfor). Dette kriterium foreskriver indefrysning af pengemidler hos de personer, der er identificeret som ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af ukrainske statsmidler, herunder personer, der er genstand for de ukrainske myndigheders undersøgelse.

71 Det skal fastslås, at Rådet med henblik på afgørelsen om at opretholde sagsøgerens navn på listen har støttet sig på den omstændighed, at han var genstand for en straffesag, der var rejst af de ukrainske myndigheder, for kriminalitet i form af uretmæssig tilegnelse af offentlige midler eller aktiver forbundet med misbrug af stilling, hvilken omstændighed var blevet godtgjort ved den offentlige anklagemyndigheds skrivelser, som sagsøgeren modtog i kopi (jf. præmis 30 ovenfor).

72 Opretholdelsen af de restriktive foranstaltninger, der var blevet truffet over for sagsøgeren, var derfor, ligesom det var tilfældet i de sager, der gav anledning til dom af 26. september 2019, Klymenko mod Rådet (C-11/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:786), og af 11. juli 2019, Klymenko mod Rådet (T-274/18, EU:T:2019:509), således støttet på de ukrainske myndigheders afgørelse om at indlede og føre strafferetlige undersøgelser om kriminalitet i form af uretmæssig tilegnelse af ukrainske statsmidler.

73 Det skal ligeledes bemærkes, at Rådet ved med de anfægtede retsakter at ændre bilaget til afgørelse 2014/119 og bilag I til forordning nr. 208/2014 har tilføjet et nyt afsnit, der alene vedrører retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, og som består af to dele.

74 Den første del indeholder en simpel generel henvisning til retten til forsvar og retten til en effektiv retsbeskyttelse i henhold til strafferetsplejeloven. Først nævnes navnlig de forskellige processuelle rettigheder, som enhver person, der er mistænkt eller tiltalt i straffesager, nyder i henhold til strafferetsplejelovens artikel 42. Derefter bemærkes for det første, at denne lovs artikel 306 fastsætter, at enhver klage over efterforskeres eller offentlige anklageres afgørelser, handlinger eller undladelser skal behandles af en lokal rets undersøgelsesdommer med tilstedeværelse af klageren eller dennes forsvarsadvokat eller retlige repræsentant. For det andet er det navnlig angivet, at denne lovs artikel 309 præciserer undersøgelsesdommerens afgørelser, der kan appelleres. Endelig præciseres det, at et vist antal undersøgelsesforanstaltninger, såsom beslaglæggelse og tilbageholdelse, kun kan foretages efter afgørelse fra en undersøgelsesdommer eller en retsinstans.

75 Den anden del vedrører anvendelsen af retten til forsvar og retten til en effektiv retsbeskyttelse på hver af personerne på listen. Hvad mere specifikt angår sagsøgeren præciseres det, at oplysningerne i Rådets sagsakter viser, at hans ret til forsvar og til en effektiv domstolsbeskyttelse blev overholdt i den straffesag, som Rådet støttede sig på, hvilket navnlig undersøgelsesdommerens afgørelse af 5. oktober 2018 viste (jf. præmis 32 ovenfor).

76 Det skal ligeledes bemærkes, at Rådet i skrivelsen af 5. marts 2019 (jf. præmis 33 ovenfor) for det første blot anførte, at skrivelserne fra den offentlige anklagemyndighed godtgjorde, at sagsøgeren fortsat var genstand for procedure 113 og procedure 521 for uretmæssig tilegnelse af statsmidler, og for det andet hvad angår overholdelse af sagsøgerens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse udtrykkeligt alene henviste til procedure 521, idet det præciserede, at det fremgik af undersøgelsesdommerens afgørelse af 5. oktober 2018, at disse rettigheder var blevet overholdt i det foreliggende tilfælde. Overholdelsen af sådanne rettigheder følger af den omstændighed, at den nævnte afgørelse blev truffet efter et offentligt retsmøde med forsvarets deltagelse. Det blev herved

ligeledes fundet, at sagsøgeren var en person, som var mistænkt i denne straffesag, at hans navn var opført på en »liste over eftersøgte personer«, at anklagemyndigheden havde godtgjort en rimelig mistanke, og at der var grund til at antage, at han skjulte sig for de myndigheder, der var ansvarlige for forundersøgelsen.

77 Det følger heraf, at selv om Rådet i skrivelsen af 5. marts 2019 (jf. præmis 33 ovenfor) ligeledes nævnte procedure 113, var procedure 521 den eneste, for hvilken det viste, at det rent faktisk efterprøvede overholdelsen af sagsøgerens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.

78 Det skal i denne forbindelse indledningsvis bemærkes, at Rådet ikke har godtgjort, hvorledes undersøgelsesdommerens afgørelse af 5. oktober 2018, som er en rent processuel retsakt, bevidnede, at sagsøgerens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse var blevet overholdt under procedure 521. Som anført i præmis 61 og 62 ovenfor var Rådet i den foreliggende sag inden afgørelsen om opretholdelse af de omhandlede restriktive foranstaltninger nemlig forpligtet til at efterprøve, om de retslige ukrainske myndigheders afgørelse om at indlede og gennemføre strafferetlig efterforskning om kriminalitet forbundet med uretmæssig tilegnelse af statsmidler og magtmisbrug, som var blevet begået af indehaveren af et offentligt hverv, var blevet vedtaget under overholdelse af sagsøgerens nævnte rettigheder.

79 På denne baggrund kan undersøgelsesdommerens afgørelse af 5. oktober 2018, som er helt underordnet procedure 521, i hvert fald ikke på det formelle plan identificeres som den afgørelse om at indlede og foretage efterforskningen, som begrunder opretholdelsen af de restriktive foranstaltninger. Når dette er sagt, kan det tiltrædes, at Rådet reelt tog hensyn til denne afgørelse ud fra et materielt synspunkt som det faktuelle grundlag, der begrundede opretholdelsen af de omhandlede foranstaltninger, eftersom afgørelsen var blevet truffet af en dommer. Det skal således efterprøves, om Rådet i denne henseende med føje kunne fastslå, at den nævnte afgørelse vidnede om, at sagsøgerens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse var blevet overholdt.

80 I modsætning til, hvad Rådet har anført, fremgår det ikke klart af undersøgelsesdommerens afgørelse af 5. oktober 2018, at sagsøgeren blev sikret disse rettigheder i det foreliggende tilfælde. Selv om det, som Rådet fremhævede i skrivelsen af 5. marts 2019 (jf. præmis 33 ovenfor), er korrekt, at den nævnte afgørelse blev truffet efter et offentligt retsmøde med deltagelse af forsvarers repræsentant, og at undersøgelsesdommeren heri konkluderede, at sagsøgeren var mistænkt, at han var opført på en »liste over eftersøgte personer«, at anklageren havde ført bevis for en rimelig mistanke, og at der var grund til at tro, at sagsøgeren skjulte sig for de myndigheder, der var ansvarlige for forundersøgelsen, forholder det sig i denne henseende ikke desto mindre således, at det ikke fremgår af sagens akter, at Rådet undersøgte de oplysninger, som sagsøgeren havde forelagt det ved skrivelserne af 19. december 2018 og 4. februar 2019.

81 Sagsøgeren havde nemlig med dokumenter til støtte herfor for det første gjort gældende, at hans navn i modsætning til de oplysninger, som den offentlige anklagemyndighed havde forelagt undersøgelsesdommeren, ikke var opført på listen over internationalt eftersøgte personer oprettet af Den Internationale Kriminalpolitiorganisation (Interpol) (herefter »listen over personer, der eftersøges af Interpol«), for det andet at han i retsmødet for denne dommer ikke var repræsenteret ved advokater, som han havde udpeget, men af en beskikket forsvarsadvokat, som ikke kunne sikre et passende forsvar, og for det tredje dels at betingelserne for at tillade en procedure in absentia ikke var opfyldt i det foreliggende tilfælde, dels at undersøgelsesdommerens afgørelse af 5. oktober 2018 tilsidesatte retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, eftersom den ikke kunne appelleres.

82 Det skal i denne forbindelse for det første bemærkes, at det ikke fremgår af sagens akter, at Rådet har efterprøvet, hvorledes en afgørelse som den i det foreliggende tilfælde omhandlede, der ikke kunne appelleres, var forenelig med strafferetsplejelovens artikel 42, som udtrykkeligt nævnes i de anfægtede

retsakters afsnit om retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse (jf. præmis 74 ovenfor), hvorefter en mistænkt person har ret til at »anfægte afgørelser, handlinger og undladelser fra efterforskeres, offentlige anklageres og undersøgelsesdommeres side«.

83 For det andet fremgår det ikke af sagens akter, at Rådet på trods af de oplysninger, som sagsøgeren havde fremlagt, efterprøvede grundene til, at han ikke var blevet repræsenteret ved advokater, som han selv havde udpeget, men af en beskikket forsvarsadvokat.

84 Mere specifikt er det, som Rådet har anført, korrekt, at denne institution i januar 2019 som svar på en anmodning til de ukrainske myndigheder om bl.a. spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren var repræsenteret ved en advokat i retsmødet for undersøgelsesdommeren, havde modtaget den offentlige anklagemyndigheds skrivelse af 22. januar 2019, hvori anførtes, at sagsøgerens forsvar var blevet varetaget af en advokat fra den gratis retshjælp, som undersøgelsesdommeren havde beskikket. Det skal imidlertid for det første bemærkes, at sagsøgeren i sin skrivelse af 4. februar 2019, som blev sendt inden for den af Rådet fastsatte frist som svar på sidstnævntes skrivelse af 25. januar 2019, klagede over, at han ikke havde været repræsenteret ved advokater, som han selv havde udpeget, og ikke over en manglende retlig repræsentation, og at Rådet for det andet var tilfreds med den offentlige anklagemyndigheds svar, som i øvrigt blot gengav en stor del af undersøgelsesdommerens afgørelse, uden at der reelt blev taget hensyn til de forhold, som sagsøgeren havde påberåbt sig vedrørende undersøgelsesdommerens udpegelse af en beskikket forsvarsadvokat.

85 Det fremgår nemlig af undersøgelsesdommerens afgørelse af 5. oktober 2018, at denne var oplyst om, at sagsøgeren havde udpeget en advokat, eftersom denne dommer anførte at have meddelt denne den nye udtalelse om mistankegrundlag udarbejdet den 6. marts 2018. På denne baggrund har Rådet, som det i tilfælde af anfægtelse tilkommer at godtgøre, at der var grundlag for den begrundelse, som er fastlagt i forhold til den omhandlede person (jf. i denne retning dom af 26.9.2019, Klymenko mod Rådet, C-11/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:786, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis), i det foreliggende tilfælde ikke opfyldt sin forpligtelse til at sikre sig, at sagsøgerens ret til forsvar var blevet overholdt inden for rammerne af procedure 521.

86 For det tredje fremgår det ikke af sagens akter, hvilke oplysninger undersøgelsesdommeren lagde til grund for at konkludere, at sagsøgerens navn var opført på listen over personer, der eftersøges af Interpol, og hvorfor Rådet stillede sig tilfreds med udsagnene fra den offentlige anklagemyndighed og undersøgelsesdommeren i denne henseende, selv om alle de dokumenter, som sagsøgeren havde forelagt det, godtgjorde, at hans navn ikke var opført på listen over personer, der eftersøges af Interpol.

87 Sidstnævnte forhold er ikke uden betydning som led i bedømmelsen af, om sagsøgerens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse er blevet overholdt, jf. strafferetsplejelovens artikel 297-4, hvorefter den omstændighed, at en person er opført på en liste over personer, der eftersøges mellem stater eller internationalt, er en af de to betingelser, som anklagemyndigheden skal godtgøre, når den anmoder om tilladelse til at kunne føre sagen in absentia.

88 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at undersøgelsesdommeren i afgørelsen af 5. oktober 2018 anførte de to betingelser uden imidlertid udtrykkeligt at tage stilling til betingelsen om opførelsen af den omhandlede persons navn på listen. Hvad angår den offentlige anklagemyndighed skal det fastslås, at den i skrivelsen af 22. januar 2019 blot anførte, at sagsøgerens navn den 5. juni 2014 var blevet opført på en international liste over eftersøgte personer, og at de tilhørende oplysninger var blevet indskrevet i sagen af Interpols generalsekretariat, men at de herefter blev blokeret indtil behandlingen af en klage som følge af sagsøgerens indsigelser.

89 For det fjerde fremgår det hvad angår overholdelsen af sagsøgerens ret til en rettergang inden for en rimelig frist ikke af den offentlige anklagemyndigheds skrivelser, hvorfor der, henset til sagsøgerens langvarige fravær fra ukrainsk territorium, hvilket de ukrainske myndigheder var blevet oplyst om, først den 9. juli 2018, dvs. mere end fire år efter indledningen af forundersøgelsen, blev indgivet en anmodning til undersøgelsesdommeren om at føre sagen in absentia.

90 Det skal ligeledes fastslås, at den offentlige anklagemyndighed fremlagde den fuldstændige udgave af afgørelsen om at føre sagen in absentia som svar på et spørgsmål fra Rådet den 18. januar 2019, og at Rådet før vedtagelsen af de anfægtede retsakter hverken fik oplysninger fra de ukrainske myndigheder om, hvilket trin procedure 521 befandt sig på, henset til afgørelsen om tilladelse til at føre sagen in absentia, eller tog initiativ til at anmode disse myndigheder om oplysninger herom. I skrivelsen af 22. januar 2019 anførte den offentlige anklagemyndighed i øvrigt blot, at retten ville blive tilsendt anklageskriftet mod sagsøgeren, når forsvaret havde fået kendskab til oplysningerne i den verserende straffesag.

91 Hvad angår Rådets argument om, at der var truffet andre retsafgørelser i forhold til sagsøgeren (jf. præmis 53 ovenfor), skal det, som det tidligere er anført i den sag, der gav anledning til dom af 11. juli 2019, Klymenko mod Rådet (T-274/18, EU:T:2019:509, præmis 81), bemærkes, at disse afgørelser indgår i rammerne for de straffesager, der begrundede opførelsen og opretholdelsen af sagsøgerens navn på listen, og blot udgør et led i disse, for så vidt som de er af enten sikrende eller processuel karakter.

92 Sådanne afgørelser, som højst kan bekræfte, at der foreligger et tilstrækkeligt solidt faktuelt grundlag, nemlig den omstændighed, at sagsøgeren i overensstemmelse med opførelseskriteriet var genstand for straffesager vedrørende navnlig en overtrædelse bestående i uretmæssig tilegnelse af ukrainske statsmidler, kan ontologisk set ikke i sig selv godtgøre, at den afgørelse om at indlede og gennemføre nævnte straffesager, der er blevet truffet af de retslige myndigheder i Ukraine, og hvorpå opretholdelsen af de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren i det væsentlige er støttet, er blevet truffet under iagttagelse af hans ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.

93 Hvad angår den omstændighed, at sagsøgeren har medgivet, at han den 21. april 2017 havde fået adgang til de sagsakter, som den offentlige anklagemyndighed rådede over vedrørende ham, skal det endvidere fastslås, at der er tale om en nødvendig, men bestemt ikke tilstrækkelig, forudsætning for at konkludere, at hans ret til forsvar og til en effektiv domstolsbeskyttelse er blevet overholdt (jf. i denne retning dom af 11.7.2019, Klymenko mod Rådet, T-274/18, EU:T:2019:509, præmis 88).

94 Under alle omstændigheder har Rådet ikke påberåbt sig noget dokument i akterne i den sag, der førte til vedtagelsen af de anfægtede retsakter, og hvoraf det fremgår, at Rådet har kontrolleret de afgørelser fra de ukrainske domstole, hvorpå det generelt har støttet sig, og at det heraf har kunnet udlede, at substansen i sagsøgerens processuelle rettigheder var blevet iagttaget.

95 Rådet har i øvrigt heller ikke forklaret, hvorledes eksistensen af disse afgørelser gør det muligt at konkludere, at beskyttelsen af de omhandlede rettigheder er blevet overholdt, selv om procedure 521, som var blevet indledt i april 2014 og vedrørte forhold, der angiveligt var blevet begået i perioden 2011-2014, således som sagsøgeren har gjort gældende i sine skrivelser til Rådet, stadig befandt sig under forundersøgelsen, og den pågældende sag endnu ikke var blevet forelagt en ukrainsk domstol med hensyn til realiteten, men højst var nået til behandlingen af processuelle spørgsmål.

96 Chartrets artikel 47, stk. 2, som er et parameter, som Rådet skal lægge til grund for bedømmelsen af overholdelsen af retten til effektiv domstolsbeskyttelse, foreskriver, at enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov (jf. i denne retning dom af 11.7.2019, Klymenko mod Rådet, T-274/18, EU:T:2019:509, præmis 84 og den deri nævnte retspraksis).

97 I det omfang chartret indeholder rettigheder svarende til dem, der er sikret ved den EMRK, såsom de i artikel 6 fastsatte, har de i medfør af chartrets artikel 52, stk. 3, samme betydning og omfang som i EMRK.

98 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Menneskerettighedsdomstolen ved fortolkningen af EMRK's artikel 6 for det første har anført, at hovedformålet med princippet om en rimelig frist navnlig var at beskytte tiltalte personer mod en usædvanligt langsommelig procedure og at undgå, at den pågældende person ikke i for lang tid forbliver i uvished om sin skæbne, samt forsinkelser, der kan skade retsplejens effektivitet og troværdighed (jf. Menneskerettighedsdomstolens dom af 7.7.2015, Rutkowski m.fl. mod Polen, CE:ECHR:2015:0707JUD007228710, præmis 126 og den deri nævnte retspraksis). For det andet har Menneskerettighedsdomstolen fastslået, at det var muligt at fastslå, at dette princip var blevet tilsidesat, bl.a. når undersøgelsesfasen i en straffesag var kendetegnet ved et antal perioder med inaktivitet, der kunne tilskrives de kompetente myndigheder, som havde ansvaret for denne undersøgelse (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 6.1.2004, Rouille mod Frankrig, CE:ECHR:2004:0106JUD005026899, præmis 29-31, af 27.9.2007, Reiner m.fl. mod Rumænien, CE:ECHR:2007:0927JUD000150502, præmis 57-59, og af 12.1.2012, Borisenko mod Ukraine, CE:ECHR:2012:0112JUD002572502, præmis 58-62).

99 Det fremgår i øvrigt af retspraksis, at når en person har været genstand for restriktive foranstaltninger i flere år, og dette i det væsentlige som følge af den samme af den offentlige anklagemyndighed førte forundersøgelse, har Rådet pligt til at uddybe spørgsmålet om, hvorvidt de ukrainske myndigheder eventuelt måtte have tilsidesat denne persons grundlæggende rettigheder (jf. i denne retning dom af 30.1.2019, Stavytskyi mod Rådet, T-290/17, EU:T:2019:37, præmis 132).

100 I det foreliggende tilfælde burde Rådet derfor i det mindste have anført grundene til, at det til trods for de af sagsøgeren fremførte argumenter, der er gengivet i præmis 95 ovenfor, var af den opfattelse, at sagsøgerens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse ved de retslige myndigheder i Ukraine, der helt åbenbart er en grundlæggende rettighed, var blevet overholdt med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt hans sag var blevet behandlet inden for en rimelig frist (jf. i denne retning dom af 11.7.2019, Klymenko mod Rådet, T-274/18, EU:T:2019:509, præmis 87).

101 Det kan, henset til sagens akter, derfor ikke konkluderes, at de oplysninger, som Rådet rådede over i forbindelse med vedtagelsen af de anfægtede retsakter, gjorde det muligt for det at kontrollere, om afgørelsen fra de retslige myndigheder i Ukraine var blevet truffet under iagttagelse af sagsøgerens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse og til at få sin sag behandlet inden for en rimelig frist.

102 I denne henseende skal det endvidere bemærkes, at retspraksis, hvorefter det i tilfælde af vedtagelse af en afgørelse om indefrysning af midler, såsom afgørelsen vedrørende sagsøgeren, ikke tilkommer Rådet eller Unionens retsinstanser at efterprøve, om den efterforskning, som den af disse foranstaltninger omfattede person var genstand for i Ukraine, er begrundet, men blot at efterprøve, om afgørelsen om indefrysning af midler er begrundet med hensyn til det dokument eller de dokumenter, hvorpå denne afgørelse er blevet støttet, ikke kan fortolkes således, at Rådet ikke er forpligtet til at kontrollere, om den afgørelse fra et tredjeland, hvorpå det agter at støtte vedtagelsen af restriktive foranstaltninger, er blevet truffet under iagttagelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse (jf. i denne retning dom af 11.7.2019, Klymenko mod Rådet, T-274/18, EU:T:2019:509, præmis 90 og den deri nævnte retspraksis).

103 Henset til samtlige ovenstående betragtninger er det ikke blevet godtgjort, at Rådet inden vedtagelsen af de anfægtede retsakter havde sikret, at de retslige myndigheder i Ukraine havde iagttaget sagsøgerens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse som led i de straffesager, som det havde støttet sig på. Det følger heraf, at Rådet anlagde et urigtigt skøn, da det besluttede at opretholde sagsøgerens navn på listen.

104 På denne baggrund skal de anfægtede retsakter annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren, uden at det er fornødent at undersøge de øvrige anbringender og argumenter, som er blevet fremsat af sidstnævnte.

105 Hvad angår Rådets subsidiære påstand (jf. præmis 43, tredje led, ovenfor), hvorved det i det væsentlige har nedlagt påstand om, at virkningerne af afgørelse 2019/354 opretholdes, indtil udløbet af den frist, der var fastsat for at iværksætte appel, og i tilfælde af, at en appel iværksættes, indtil der træffes afgørelse herom, skal det blot bemærkes, at afgørelse 2019/354 kun havde virkning indtil den 6. marts 2020. Annullationen heraf ved nærværende dom har følgelig ingen konsekvens for perioden efter denne dato, hvorfor det er ufornødent at træffe afgørelse om spørgsmålet om opretholdelsen af virkningerne af denne afgørelse (jf. dom af 11.7.2019, Klymenko mod Rådet, T-274/18, EU:T:2019:509, præmis 93 og den deri nævnte retspraksis).

Sagsomkostninger

106 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har tabt sagen, bør det pålægges det at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling):

1) **Rådets afgørelse (FUSP) 2019/354 af 4. marts 2019 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2019/352 af 4. marts 2019 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres, for så vidt som Oleksandr Viktorovych Klymenkos navn er blevet opretholdt på listen over personer, enheder og organer, der er omfattet af disse restriktive foranstaltninger.**

2) **Rådet for Den Europæiske Union betaler sagsomkostningerne.**

Spielmann Spineanu-Matei Mastroianni

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. juni 2020.

Underskrifter